

“Krhotine”

po Seraphim Yoho, USA

Kad sam prvi put procurila, krivila sam se. Pokazao sam prstom prema vlastitim navikama, odlučivši da bolni korov u mom vrtu mora proizlaziti iz nedostatka zalijevanja ili iz gnojiva koja ne sadrži dovoljno hranjivih tvari. Ostao sam tiho kad je žetva umrla i vratila se.

Peti put kad sam procvjetao, moj je vrt počeo zanositi. Tlo se sušilo i izgubilo boju. Konačno sam pokazao nekome svoje kiselkaste cvjetove kad su postali previše nepodnošljivi da bi se sami skloni. Bila je to dug put boli; moj je vrt iskorijenjen, a korov mi je zgrnut i ukrašen. Uređenje okoliša mi je limping, slinking kao ranjena životinja. Ponižavala sam se, izlažući se drugima, ogrnuta u teškom krilu, inzistirala na tome da i dalje moram biti sva moja krivnja.

Šesti put sam procvjetao, bio sam preslaba da bih čekao. Proveo sam samo sate, češljajući po riječima svakog liječnika kojeg sam vidio, svaku dijagnozu koju su dali i propisanim lijekovima. Naposljetku, ja sam sam pronašao izvor korova u mom vrtu.

Desetoga sam puta procvjetao sliku. Umjesto slikovitih mrlja kože, tunelskih rana i ljepljivih prstena od ljepila za zavoj, obojio sam ono što stvarno trebaju biti.

Cvijeće.

Moj vrt je moj, i dijelim štetu u svjetlu epizodne žetve s mnogim drugima. Odbijam dopustiti da me taj krajolik zaluši kao neplodna pustoš. Njegova jutra su moja milost i moja bol. Naučila sam pronaći ljepotu u svojim godišnjim dobima.

Imam petnaest godina i dijagnosticiran sam HS prije približno godinu i pol.